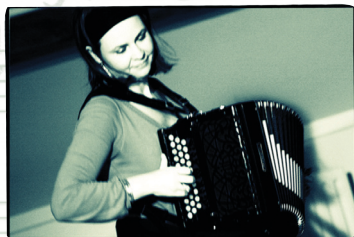

Cape Diem - Rebecca Gradist

“ Ik tracht via
mijn kunst het
grootse van het
leven in het kleine
te omvatten ”

4 LK K L L
4 Ba. a B. a.

Op haar 42ste heeft ze nog steeds iets ontwapenends over zich. Wie naar een optreden van **Rebecca Stradiot** (www.rebeccastradiot.be) gaat, moet zeker geen toeters en bellen verwachten. Het is de pure soberheid in haar volle glorie. Rebecca's verhalen hebben een sprookjesachtige sfeer en zijn tegelijkertijd zo uit het leven gegrepen. Ze raken je in het hart door hun eenvoud en verwondering. Tussen de teksten door speelt ze vol passie op haar accordeon. Zo lijkt het tenminste toch, want wanneer ze optreedt, wordt ze helemaal één met haar instrument. Ondertussen is ook haar eerste boek verschenen vol korte anekdotes. Niet vaak heb ik een boek gelezen dat me zo deed glimlachen. Je zou niet verwachten dat deze artieste ooit een hele 'andere kant' had.

Jij bent van opleiding economiste en hebt ook even in de zakenwereld gewerkt. Dat is toch een hele ommezwaai tegenover wat je nu doet?

Dat heeft veel met mijn opvoeding te maken. Ik ben de dochter van een artistieke moeder en een rationele vader. Hierdoor heb ik een brede kijk op het leven meegekregen. Beiden stimuleerden wel het artistieke in mij, maar mijn vader bekeek kunst eerder als een hobby. Hij hechtte meer belang aan het rationele in de mens. Als kind voelde ik me al een artieste. Voor mij is dat gewoon iets dat deel van je ziel is. Toch heb ik me een groot stuk van mijn leven steeds aangepast aan de verwachtingen van anderen, onder meer aan die van mijn vader. Daardoor ben ik me gaan focussen op mijn rationele kant. Mijn humaniorastudies hebben me in een keurslijf gedrukt en alle creativiteit in me gefnuikt. Het onderwijs is te eenzijdig gericht op het rationele en neemt daardoor het creatieve weg. Na mijn humaniora ben ik handels- en financiële wetenschappen gaan studeren. Van daaruit ben ik vanzelf in de marketing en bedrijfs wereld gerold. Ook daar lag het accent opnieuw op het rationele. Ik voelde me niet gelukkig. Ik leidde het leven van iemand, die ik niet echt was. Maar je groeit zo in een patroon vast, dat opgelegd is door de buitenwereld, dat het niet evident is om eruit te geraken.

Hoe is jou dat dan gelukt?

Dat heeft wel wat tijd nodig gehad. Op mijn 28ste besloot ik flamencos te nemen. Dat wakkerde meteen het vuur in me aan. Daardoor ben ik op een muzikale stage in Neufchateau terechtgekomen. Het was alsof ik een heel ander universum binnenstapte. Ik werd er ondergedompeld in een bad van muziek. Dat heeft me intens diep geraakt. Ik kwam er voor het eerst in

contact met accordeon. En daar sloeg de vonk over!

Een jaar later is de grond dan helemaal onder mijn voeten beginnen daveren. Van de ene dag op de andere stierf mijn vader op 61-jarige leeftijd. Drie weken later overleed mijn beste vriend op z'n 30ste. Het kwam zo onverwacht en gooide mijn hele leven overhoop. Ik besepte toen heel duidelijk dat ik niet tot mijn zestigste moest wachten om mijn hart te volgen. Muziek was in die dagen mijn grootste troost. Ik heb uiteindelijk de zekerheid van een vaste job geruild voor mijn passie: muziek en woord. Ik heb er materieel wel wat voor moeten inboeten, maar heb zoveel meer in de plaats gekregen. Vroeger lag mijn focus steeds op de linkerhersen helft (*de linkerhersen helft staat voor het rationele denken, de rechterhersen helft voor gevoelens en intuïtie, nvdr.*), vandaag leef ik vanuit mijn beide hersen helften! En ik voel me veel meer in balans dan vroeger. Daardoor kan ik puur leven vanuit wie ik werkelijk ben. Ook al was ik vroeger niet echt ongelukkig, toch ben ik vandaag een veel blijer mens.

aha!moment

Ik besepte door de plotse dood van mijn vader en drie weken later van mijn beste vriend dat ik niet tot mijn zestigste moest wachten om mijn hart en passie te volgen.

Jij bent ook hooggevoelig. Was dat in die 'rationele wereld' niet extra zwaar voor jou?

Ik heb altijd al wel beseft dat ik een buitenbeentje ben. Van thuis uit kreeg ik al een heel andere kijk mee op de wereld. Ik was vaak een feestneus en tegelijkertijd overgevoelig voor die buitenwereld. Dat ervoer ik heel lang als dubbel: het was alsof ik steeds aan het dansen was op een slappe koord. Totdat ik een boek las over hooggevoeligheid. Daarin vond ik een diepe herkenning. Van toen af kon ik alles beter plaatsen. Ik zie mijn gevoeligheid nu eerder als een extra kwaliteit voor het werk dat ik neerzet. Wanneer het toch even allemaal te veel wordt, zoek ik de stilte op. Stilte is voor mij het beste medicijn.

Wanneer ik je op jouw accordeon zie spelen, is het haast een verliefdheid. Wat betekent dat instrument precies voor jou ?

(schaterlacht) De verliefdheid is ondertussen geëvolueerd naar liefde. In het begin was het pure verliefdheid. Ik stond op en ging slapen met accordeon en 's nachts verscheen ze dan nog eens in mijn dromen! Het is fysiek ook een instrument dat mij bijzonder ligt. Wanneer ik er op speel voel ik de trillingen tot in mijn lichaam en dat doet me heel veel deugd. Mijn accordeon geeft me heel veel vreugde. Ik kan me er zelfs in verliezen.

Wat is de rol van kunst?

Voor mij zijn kunstenaars mensen met bijzonder gevoelige antennes. Daardoor zijn ze een spiegel voor de wereld waarin ze leven. Op hun manier vertellen ze wat leeft in en rondom hen. Daardoor hebben ze ook een signaalfunctie naar de rest van de wereld. Sommige artiesten uiten zich door hun ongenoegen en het negatieve te benadrukken. Ik verkies het constructieve en benadruk de schoonheid van het leven.

“Kunstenaars zijn met hun gevoelige antennes spiegels voor de wereld”

“Het creatieve en het kinderlijk speelse gaan samen en houden je jong”

Welke rol heeft jouw kunst in de maatschappij?

Ik word geraakt door schoonheid en wil dat delen met de wereld. Voor mij moet kunst ontroeren. Ik word graag geraakt door kunst en hoop ook op mijn manier mensen te raken. Ik wil met mijn teksten en muziek het publiek anders naar de wereld laten kijken. Ik wil hen tonen dat je ieder moment kan kiezen voor dat andere. Alles is een keuze.

Jouw eerste boek *Memoires van een jonkvrouw* is net verschenen. Waarom een boek vol anekdotes?

Ik heb altijd al van woord en taal gehouden. Het proces van het schrijven werkt voor mij helend. Het is een beetje in dialoog gaan met mezelf. Op het ogenblik dat ik besloot dit boek te schrijven, was het alsof mijn hele leven voorbijflitste. Ik zag heel intens welke personen en situaties veel invloed op mij hebben gehad. Ik heb het boek in één ruk neergeschreven. Dag en nacht heb ik er aan gewerkt. Normaal zit mijn ijskast lekker vol. Maar tijdens die dagen was ze leeg. Ik leefde puur vanuit mijn passie. Wanneer ik creëer vanuit die passie kan ik telkens op heel korte tijd iets neerzetten en heb ik tonnen energie. Het stroomt dan en al de rest moet wijken. Dit gebeurt nooit op commando. Het is iets dat plots komt en dan ga ik er ook helemaal in mee.

De verhalen die je vertelt, lijken wel sprookjes voor grote mensen.

Ik grasduin graag in kinderliteratuur. Ik wil het kind in de volwassenen weer wakker maken. Veel volwassenen gaan vandaag voorbij aan het grote in het kleine. Kinderen daarentegen kijken vol verwondering naar de kleine zaken van het leven. Die bukken zich nog om een bloemetje te plukken. Voor vele volwassenen is alles evident. Wanneer je de kleine dingen koestert, krijgt het leven veel meer rijkdom. Ik ben zowel door mijn moeder als mijn vader met heel veel ‘spel’ opgevoed. Mijn vader zou mij tijdens een autorit bijvoorbeeld spelenderwijs leren rekenen. Dat ging er dan vlotjes in. Dat spelen heb ik sterk gemist in het onderwijs. Het leven is zoveel makkelijker wanneer zaken op een plezante manier mogen verlopen. Het creatieve en het kinderlijke, het speelse gaan hand in hand. Dat houdt je ook jong vanbinnen. Die boodschap heb ik ook in mijn boek gestoken.

Probeer eens op een andere manier naar de werkelijkheid te kijken. Zet eens een andere bril op en zie het grote in het kleine. Dan wordt alles plots veel rijker!

Meer info vind je op pagina 150.

Meer info vind je op pagina 156.

Meer info vind je op pagina 20.

Meer info vind je op pagina's 32 en 152.

TEKST: SANDRA DEAKIN + FOTO'S: HUUB STORMS, KARINA BEUTHE + KLEDING PAGINA 040: KAAAT TILLEY

